

*T*estament hraběny Tiefenfeldové

Jan
Cimický

**Testament
hraběny
Tiefenfeldové**

PRAHA 2011

Jan Cimický: Testament hraběnky Tiefenfeldové
Vydání první
Copyright © 2011 Jan Cimický
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2011 jako svou 1602. publikaci
Přebal a vazba © 2011 Ricardo a Baronet
Ilustrace na přebalu © 2011 Jan Ungrád
Odpovědná redaktorka Stanislava Moravcová
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-379-3

BARONET
Praha 2011

Jan Cimický

**Testament
hraběnky
Tiefenfeldové**

1.

Chvíli se přehraboval v aktovce a jako obvykle hledal klíče. Kdo ví, čím to je, že se objemný svazek vždycky schová někam na dno? Petr Kropáček hledal klíče často, možno říci pravidelně. I tentokrát se musel zastavit a opřít o zábradlí, ale ztracené klíče najít nemohl.

„Že bych je nechal ve škole?“ napadlo ho. Zašátral pro jistotu v kapse a něco tam cinklo. „No vida, tady jsou!“ řekl si spokojeně. Ulevilo se mu.

Klíče a ovšem i brýle na čtení patřily k jeho neuralgickým bodům, proto měl po bytě poschováváno několik exemplářů, aby v případě potřeby něco drobného přechíst byly vždy po ruce. Musel však konstatovat, že na všech návodech jsou písmenka čím dál menší, a ke své hrůze zjistil, že je schopen rozluštit důležité informace jen pomocí lupy.

Spokojeně otevřel vstupní dveře a zastavil se u schránek na dopisy. Zdálo se mu, že skrze otvory vespodu spatřil nějaký bělající se kus papíru.

„Dobrý den, pane učiteli,“ ozvalo se mu za zády. Podle hlasu to byla sousedka z posledního patra, která pravidelně venčila svého tlustého jezevčíka a měla pod kontrolou všechno, co se v okolí šustlo. „Copak dneska tak brzy?“

Co je bábě do toho, pomyslel si, ale otočil se a usmál. Proč by jí měl něco vysvětlovat? Co je jí do toho!

„To víte, někdy dřív, někdy pozdě,“ řekl neutrálně a odemkl schránku. Nemýlil se, něco bylo uvnitř, ale nebyla to obálka ani obvyklá reklama z Lidlu. Jen

oznámení s pruhem. Snažil se na něm najít odesilatele, ale nedalo se z něj nic odhadnout, podací pošta byla docela nečitelná.

Taková věc ho vždycky strašlivě rozrušila, i když neměl proč, každý doporučený dopis, který měl uložený na poště, ho naplnil nějakým narůstajícím nekliďem a musel se hned sebrat a jít vystát nekonečnou frontu, aby se dověděl, co mu kdo posílá. A dopis s pruhem, tedy s doručenkou, v něm kdovíproč vyvolával podivné tušení nějaké nepříjemnosti. Chtěl to mít co nejrychleji za sebou a mít jistotu.

Před tou vlezlou a zvědavou bábou nechtěl však dát nic najevo. Vzal si obdélníkový pruhovaný papír a složil do kapsy, zavřel schránku, a ani nečekal na výtah, snad proto, aby nemusel dál konverzovat, vyběhl do čtvrtého patra. Zadíchal se. A hned za dveřmi, aniž by se vyzul, znovu začal zkoumat doručenkou. Nebylo pochyb, muselo to být něco extra úředního, a to mu nahánělo strach. Co by to mohlo být?

Něco od policie? V hlavě se mu vždycky začaly honit nepříjemné a vtíravé myšlenky, které mu rozbušily srdce.

Třeba jel někde moc rychle a zaznamenal ho radar? Ale kdy a kde? Dneska se člověk přece nedoví, jak na tom je, když nastřádá dvanáct bodů, ani neví jak, seberou mu řidičský průkaz! Že by ho potkala taková katastrofa? Jezdil opatrně a odpovědně, ale co když někdy v zamyšlení překročil rychlost a zrovna to tam ve skrytu záludně snímali? Nebo někde vjel do křižovatky na poslední chvíli, když cvakla červená? Jiný přestupek ho nenapadal. Jistý si být nemůže nikdo! Co by si počal bez řidičského oprávnění? Strašně by mu to narušilo život! Vůbec si nedovedl představit, jak by si zorganizoval další existenci bez auta. Nemohl by využívat „svého“ šoféra, aby ho vozil, kde bude potřeba.

Tahle myšlenka se mu zavrtila do mozku jako červík do jablka. Míval sklon ke katastrofickému vnímání skutečnosti a i jeho manželka mu vyčítala, že ve všem vždycky vidí jen tu nejhorší variantu. Nemohl si pomoci, nepříjemné očekávání a nejistota v něm vždycky probouzely úzkost, neuměl se jí ubránit a nakonec ho docela ovládla a ochromila. Ano, to bude předvolání od policie a čeká ho tam spousta nepříjemností! Ale ať se snažil jak snažil, nenacházel v paměti žádný důvod. To ho ovšem ještě víc zneklidňovalo.

Usedl na šatní lavici v předsíni a otáčel papír v prstech, jako by doufal, že z nečitelného písma poštáčky něco vyčte. Podle údaje tady byla v půl jedenácté dopoledne! Copak si někdo může myslet, že v tuhle dobu bude pracující člověk doma? To je nesmysl, pošta by měla doručovat takovéhle zásadní věci večer, když někoho najde doma. Přes den jsou lidé v práci!

Takhle jen zneklidňují lidi, a ještě jim způsobují trauma. Petr Kropáček byl takový, všechno si hodně bral a musel o tom neustále přemýšlet, vracet se k tomu, zkoumat a hloubat, dokud nezjistil, jak to je. Teprve pak se uklidnil.

Odesílající pošta byla v Praze.

Třeba ho povolávají jako svědka, napadlo ho. Ale svědka kvůli čemu? V jaké záležitosti? Třeba se někdo známý rozvádí a chce, aby svědčil v jeho prospěch! Možná se hádají o děti anebo neměli předmanželskou smlouvu a vedou spory o dělení majetku?

Ani tady ho nic nenapadalo. Tak to třeba není ani od policie, ale od soudu. Nemohl by ho předvolávat finanční úřad? Kvůli nějaké nejasnosti v daňovém přiznání? Možná něco zapomněl a oni na to při kontrole přišli? Ale co by to mohlo být? Nějaká hloupost z minulosti, kterou nebude moci vysvětlit, třeba ho-

norář z časopisu, kvůli tomu narostlo penále, a teď mu hrozí exekutor!

Napadaly ho stále nesmyslnější možnosti.

Možná to je od zdravotní pojišťovny anebo od sociálky, našel se nedoplatek...

Točila se mu z toho hlava. Ani si neuvědomil, že na něho překvapeně hledí dospívající dcera, která prvním rokem studovala v Olomouci psychologii a od té chvíle všechny doma zkoumavě pozorovala.

„Co je ti, tati? Stalo se něco?“

Zvedl hlavu a vzpamatoval se.

„Ne, nic. Jen jsem se tak zamyslel,“ snažil se nenápadně ukrýt lístek do kapsy, ale dceři to nemohlo uniknout.

„Co to máš?“ zeptala se podezřívavě.

„No... nějaká doručenka... něco mám uložené u nás na poště. Ty jsi byla dneska celý den doma?“

„Jasně, učím se na zkoušku!“ Její hlas zněl vyčítavě.

„A nikdo tu nezvonil?“

„Ne, to bych slyšela!“ odsekla našťavaně a zmizela ve svém pokoji.

Tak vida, ani se nenamáhají zjistit, jestli je někdo doma, a rovnou napíšíou papír!

Obvykle si po návratu z práce uvařil kávu a sedl si k internetu, aby si přečetl aktuální zprávy. Dobrý rok nekupoval noviny, stejně neměl nikdy čas, aby je podrobně přečetl, takže postrádaly svůj základní smysl – informovat. Stačilo mu, že proběhl titulky na Aktuálně.cz, a dozvěděl se, co potřeboval. Rozčilovaly ho na tom dvě věci: za prvé, že redaktori internetového zpravodajského portálu neumějí pravopis a měkké či tvrdé „i“ v příčestí minulém jim dělá potíže, zejména v ženském rodě, a pak ho zneklidňovala následná diskuse pod článkem. Tolik vulgárnosti, hrubosti a zaslepenosti ho vždy vyděsilo. Nechápal, kde se v lidech bere tolik zloby a zaujaté nenávisti.

Tentokrát neměl stání, něco ho nutilo, aby vzal lísteček a místo pohodlné čtvrthodinky s kávou u počítače šel na poštu. Znal se. Věděl, že by se stejně na nic pořádně nesoustředil a myšlenky by se mu stále vracely k nevyjasněné doručence. Potřeboval mít jistotu. Ať je jakákoliv.

Pošta byla malá a vždycky tam fungovalo jen jedno okénko a u něj nekonečná fronta. Druhé okénko se skrývalo za závěsem a jen podle pohybu jako na tradičním čínském stínovém divadle bylo zřejmé, že za ním někdo sedí a naplňuje administrativní práce, místo aby odlehčil otevřené přepážce.

Přirozeně i tentokrát se fronta bezmocných čekatelů táhla až ven na chodník. Kropáček se odevzdaně postavil do fronty a snažil se myslet na něco jiného. U přepážky někdo odesílal nejméně dvacítku služebních doporučených dopisů, všichni přešlapovali a atmosféra uvnitř pošty třaskavě narůstala, bylo jasné, že stačí škrtnout.

„Jak to, že to tady ještě nemáte?“ prořízl houstnoucí ticho rozčilený ženský hlas. „Mě nezajímá, že jste to ještě nedali do počítače, já vám na počítač kašlu, já jsem tady vystála frontu jako debil a nehnu se, dokud mi to nevydáte. Nebudu sem kvůli vaší neschopnosti chodit znovu! Udělejte si to, jak chcete!“

Fronta, do té doby odevzdaná a smířená s rolí bezmocných čekatelů, ožila.

„No ovšem, kdyby si to uměli zorganizovat, nestáli bychom tady vždycky jako blbci! Umějí jen pořád zdražovat! Prý aby služby byly lepší. Prdlajs lepší!“

„Máte pravdu!“ zabručel další. „Jsou to byrokrati a nehledí na účel. Určitě si za to dávají pořádné odměny!“

Úřednice u přepážky vstala a někam odešla. Nejspíš nijak nespěchala a chtěla tím dát frontě najevo, že je jí jedno, co si o tom lidé myslí. Vrátila se za pět

minut a držela v ruce nějaký dopis, zřejmě našla, co hledala.

Napětí povolilo a šum ustal, rozhostilo se opět hrobové ticho, jen fronta pomalu postupovala dopředu.

Jak se Petr Kropáček postupně blížil k okénku, narůstalo v něm podivné napětí, jakási vlna se zvedala v jeho těle a stoupala až do hrdla. Když na něho došla řada, podal odevzdaně lístek okénkem.

„Občanský průkaz!“ vyštěkla žena za přepážkou.

Vylovil plastovou kartičku, uloženou v peněžence, a prostrčil ji dovnitř. Kostky jsou vrženy. Za pár okamžiků odhalí, jaká z očekávaných katastrof bude ta pravá a neodvratná. V tu chvíli se paradoxně uklidnil a soustředil, jako sportovec, který se připravuje na výkon.

„Tady mi to podepište! A ještě tady!“

Nechtěl hledat brýle, jen přimhouřil oči, aby odhadl, kde přesně se má roztřesený klikyhák umístit. Uložil si občanský průkaz zpět do peněženky a vzal obálku, která mu způsobila tak dramatické očekávání. Teprve když vyšel před poštovní úřad, nasadil si čtecí brýle a podíval se na odesilatele. Nebylo to nic z toho, co se domníval. Ani policie, ani soud, ani finanční úřad. Bylo to předvolání od státního notáře.

Chvíli nechápavě zíral na obálku a začal horečně přemýšlet, co by mu mohl notář chtít. Nečekal žádné dědictví!

Zmocňovalo se ho takové vzrušení, že je nedokázal potlačit, musel prstem roztrhnout obálku a přechíst, co mu vlastně způsobilo dlouhé minuty neklidu a úzkostných obav. Nebylo to kupodivu nic nepřijemného, spíše naopak.

Musel se chvíli ujišťovat, že čte správně. Státní notář jej zval k návštěvě za účelem projednání dědictví. Jakého dědictví?

Každopádně jej to zčásti uklidnilo, stále však neměl ani tušení, co za tím předvoláním je. Schoval úřední dopis do kapsy a zamyšleně se vracel.

Teprve doma, v klidu si zase rozložil jednoduché předvolání a několikrát po sobě si jej přečetl, jako by se chtěl ujistit, že vnímá správně. Stálo tam:

Vážený pane,

dostavte se, prosím, osobně do našeho notářského úřadu v uvedených úředních hodinách, abychom s Vámi mohli projednat záležitosti závěti a Vám určeného dědictví. Dohodněte si proto co nejdříve vhodný termín návštěvy v recepci (viz telefonní čísla v záhlaví našeho dopisu).

S pozdravem

JUDr. Martin Kukal, státní notář

Ať se snažil jak mohl, nenapadalo ho jediné jméno, jediná osoba, která by mu mohla něco odkázat. Nechápal to. Není to nakonec nějaký omyl anebo legrace?

Nikdy nic nevyhrál, ve sportce, na žádný los ani v tombole. A najednou dědictví? Nedávalo to smysl.

Celý večer seděl zamyšleně, až to bylo všem nápadné.

„Stalo se ti něco?“

„Ne, co by se mi mělo stát?“

„Vypadáš, jako by ti uplávaly hračky!“ dorážela dcera. „Nebo to je kvůli tomu doporučenému dopisu?“

„Ani ne,“ prohlásil zamyšleně, „nějaké dědictví... co si o tom myslíte?“

„Třeba jsi měl nějakého bohatého nevlastního strýčka! V Americe.“ Dcera provokovala, zjevně to nebrala vážně.

„To ne, bránil se chabě. O svém příbuzenstvu měl přehled a byl si docela jistý, že i kdyby z nich někdo byl bohatý, jmění by mu neodkázal.

„Poslyš,“ napadlo manželku, „a není to nějaký podvod? Říkala mi kolegyně, že to teď chodí po internetu, vyhlédnou si někoho a tomu pak tvrdí, že třeba v Nigérii umřel nešťastnou náhodou ropný magnát a že to byl vzdálený příbuzný a odkázal obrovskou sumu peněz. Jenže chtějí poukázat zálohu na notářské výlohy třeba deset tisíc. A když to uděláš, už se nikdo neozve.“

„Myslíš, že to je taky nějaký podvod? Ale to by přece nepsal nějaký náš státní notář! K tomu by se nepropůjčil!“

Manželka jen pohrdlivě pokrčila rameny.

„Všechno je jen otázkou výše úplatku!“

„Vyloučeno! To by si státní soudní úředník nedovolil!“

Manželka už nic neřekla a debata o dědictví tím skončila.

Petr Kropáček měl té noci divoké sny a nemohl dospat, a hned následujícího dne si domluvil návštěvu. Celé dopoledne se však nemohl soustředit a i při vyučování, když přednášel gymnazistům své oblíbené partie učiva, tisíckrát zažité, se pletl a nedokázal udržet nit.

Téhož dne odpoledne se ho při vstupu do notářovy kanceláře zmocňovalo zvláštní napětí, které naposledy zažíval u rigorózních zkoušek na univerzitě, když na chodbě s ostatními vyčkával vyhlášení výsledků.

„Počkejte chvíli, pan doktor má ještě jednání,“ požádala sekretářka a dál něco usilovně hledala na obrazovce počítače.

Kropáček se posadil v salonu do kožené klubovky a chvíli nervózně listoval v barevném žurnálu. Bylo тихо.

„Můžete jít dál, pane doktore,“ vyzvala ho recepční. Petr Kropáček vstal a rozhlédl se kolem sebe, jako by nevěřil, že výzva patří jemu. Vystudoval sice

vysokou školu a měl titul, byl doktor filosofie, ale nikdy jej nepoužíval.

Recepční mu otevřela těžké polstrované dveře. Za masivním psacím stolem seděl prošedivělý muž a kývl mu na pozdrav.

„Posadte se, hned se vám budu věnovat,“ řekl. Chvilí hledal v hromádce na stole, vytáhl z ní desky a rozložil je před sebou.

„Asi se divíte, proč jsem vás pozval, že?“ začal oklikou. „Docela vás chápu!“

Petr Kropáček se posadil proti němu a vyčkával.

„Takový případ jsem řešil poprvé a můžete mi věřit, že mi dal zabrat. Znáte hraběnku Tiefenfeldovou?“

Kropáček pokrčil rameny. To jméno slyšel poprvé.

„Není to vaše příbuzná?“ pokračoval notář. „Ani vzdálená?“

„Ne, skutečně... neznám!“

Notář zavrtěl hlavou.

„Zvláštní... no... představte si, že vám paní hraběnka odkázala zámeček v jižních Čechách, nedaleko Písku, s polnostmi, honitbou, několika hektary lesa a se dvěma rybníky!“

Kropáček na něho nechápavě zíral.

„Co jste to říkal? Můžete to zopakovat?“

Notář ochotně a znovu přeříkal celý výčet.

Petr Kropáček chvíli mlčel a pak se rozhlédl a usmál.

„Já vím, to je nějaká skrytá kamera! Už jsem něco podobného viděl, udělali takovou boudu na Karla Gotta! Kde jsou kamery?“

Notáře to zřejmě zaskočilo.

„Skrytá kamera? Ale kdepak, je to pravda, i když se vám to nezdá možné. Já tomu zprvu taky nevěřil, ale všechno je ověřené a potvrzené. Hraběnka vám odkázala majetek za tři sta milionů.“

Dále na notáře nechápavě civěl.

„A proč? Vždyť mě vůbec neznala! A já ji taky ne!“
Notář zalistroval ve spise a něco hledal.

„Píšete také knížky pro děti, že?“

Kropáček se lehce začervenál. Nestyděl se za své literární poklesky, ale většinou o nich skromně pomlčel. Ostatně, byly to jen říkadla a básničky pro děti, i když vydal pět knížek a některé v opakovaných vydáních.

„Hříchy mládí...“

„Jaképak hříchy, pane doktore! Je to docela dobré, sám jsem si to přečetl. A přinejmenším vám ty básničky přinesly bohatství!“

Zíral na notáře stále nechápavěji.

„Jak přinesly? Honoráře nestojí za nic! Jen pár korun!“

„Tak tohle je honorář nečekaný, ale o to větší!“

„Chcete říct, že jsem si zasloužil takové dědictví díky básničkám?“

Notář přikývl.

„Vypadá to tak. Představte si, paní hraběnka jako dítě odešla s rodiči z republiky, ale uměla velice dobře česky. Měla jedinou dětskou knížku, říkadla s ilustracemi Josefa Lady, vzala si ji s sebou, když po válce musela její rodina odejít, a milovala prý tu knížku nade vše, jenže jednou se někam vytratila. O mnoho let později se jí dostala do ruky vaše sbírka pro děti a zamilovala se do ní. Prý jí připomínala tu ztracenou z dětství. Po roce osmdesát devět její rodina restituovala u nás veliký majetek. No a když psala paní hraběnka závěť, vzpomněla na vás, prostě vám tohle všechno odkázala...“

Kropáček jen zíral. Bylo těžké uvěřit.

„Cože?“

„Jste majitelem malého panství, pane doktore. Můžete ovšem dědictví odmítnout, když budete chtít.“

Bylo toho na nebohého středoškolského profesora příliš. Stále ještě nechápal situaci a nevěřil, připada-

lo mu, že na něho třeba notář spiklenecky zamrká a řekne, že to byla jen taková legrácka. Notář se však tvářil velice vážně a vůbec se nezdálo, že by snad žertoval.

„Takže chcete říci, že hraběnka Tiefenbachová...“
„Tiefenfeldová!“

„To nevadí, na jménu nezáleží! Chci říct... prostě nechápu, že ta paní hraběnka mi dala takový majetek, a to jen proto, že se jí líbila moje knížka pro děti? Uznejte sám, že to nezní moc důvěryhodně. Kdyby to nebylo na důstojné půdě, řekl bych, že někdo z nás musel utéct z Bohnic!“

Notář povzdychl.

„Chápu, že vám to připadá divné. Ale musíte se smířit s tím, že někdy se v životě stávají podivné věci.“

„A co s tím panstvím budu dělat?“

„Co budete chtít... jen mi to tady podepište,“ řekl notář a podal mu list papíru.

Petr Kropáček vzal podávané pero a rozmáchle se dvakrát podepsal.

„A je to,“ prohlásil notář a založil jednu kopii do své složky. Bylo to pro něho vyřízeno. Případ uzavřen.

Obdarovaný však pořád seděl a nevstával.

„Ještě se na něco chcete zeptat, že?“ usoudil notář zdvořile.

Kropáček přikývl a nadechl se.

„Můžete mi říct, co ji na těch mých básničkách pro děti tak zaujalo? Žádný literární kritik si jich nikdy ani nevšiml.“

„No ano, někde tu mám jednu opsanou, dokonce dvě. A vlastní rukou paní hraběnky Tiefenfeldové,“ přiznal notář už poněkud nervózně. Čekal jej nesporně další klient a čas, který měl vymezený pro tuto kauzu, vypršel. Nechtěl se však tvářit nezdvorně. Chvilí zalovil v deskách a podal dědicovi dva listy

linkovaného papíru. „Můžete si je nechat, já je na nic nepotřebuji!“

Petr Kropáček pochopil, že by měl odejít, vzal si oba listy a pozpátku, velmi zdvořile a s díky vycouval z notářovy kanceláře. Teprve tam se na básničky podíval. Ta první se jmenovala **Medvěd**.

*Leze leze po břiše
medvěd v černém kožiše*

*Chce nás pozvat na hody
proto sbírá jahody*

*Borůvky a modrou trnku
má už doma v plném hrnku*

*Ráno sbírá na pasece
pak se dojde umýt k řece*

*protože sám není líný
bude mlsat vitamíny*

Sekretářka ho sledovala se zájmem a bylo zřejmé, že poněkud vybočuje z řady běžných klientů. Uvědomil si to a bylo mu to poněkud trapné, potřeboval se před ní ospravedlnit.

„Děkuji za přijetí, já trefím,“ zakoktal a vyšel na chodbu. Stále nechápal, jak takové neumělé básničky, které napsal někdy v době, kdy ještě studoval a myslel si, že z něho bude básník, mohou někoho tak zaujmout, aby mu věnoval v závěti obrovský kus majetku.

Ani ta druhá básnička, kterou paní hraběnka vlastní rukou krasopisně opsala, mu z aktuálního pohledu nepřípadala moc povedená. Básničky psal v době, kdy jeho kamarád dostal místo redaktora v jednom rodinném časopise a měl na starosti rubriku pro děti.

Požádal ho, aby mu psal básničky pro děti. Pár korun honoráře se studentovi vždycky hodilo! Nakonec z toho vznikla celá sbírka. Tahle druhá básnička měla název stejně přírodní jako ta předchozí.

Zajíc

*Do pelíšku na stráni
zajíc Ferda uhání*

*Dřív sem chodil spát
teď má doma sklad*

*Na místo ložnice
naskládal krabice*

*Včera našel v poli
papírovou roli*

*a kousíček od rozcestí
obálku plnou štěstí*

*k tomu večer na zahradě
roztrhal si nové gatě*

*Čeho se tak polekal?
Strašák na něj zamrkal!*

Domů přišel jako v transu. V hlavě se mu míchalo všechno, co slyšel od notáře, a do toho pronikaly neumělé veršičky, za které se teď skoro styděl. Přitom, světe div se, jednoduché rýmovánky vyprovokovaly něčí zájem. A dokonce změnily jeho osud. Je to štěstí? Anebo ne? Měl by se radovat?

Celý večer váhal, zda to má rodině přiznat.

2.

Někdy se realita tváří jako fikce, napadlo ho. Jako pohádka. Ale jak vznikaly pohádky? Nebylo na nich třeba něco reálného? A co asi? Hloupý Honza? Nebo drak? Nebo smutná princezna?

„Co byste dělali, kdybyste vyhráli ve sportce?“

„Podle toho, kolik,“ reagoval prakticky okamžitě devatenáctiletý syn Alexandr.

„Hodně, třeba milion.“

„A jakou částkou z té sumy bych mohl disponovat?! Uvažoval zcela konkrétně.

„Celou!“

Syn se odmlčel a okamžik přemýšlel. Dcera Jiřina se tvářila, jako by se jí rozhovor mužské části rodiny vůbec netýkal, a Kropáčkova žena o něčem přemýšlela a zřejmě je ani neregistrovala.

„Koupil bych si nové lyže a boty... a opravil bych střechu u babičky na chalupě,“ prohlásil junior. „Kdyby něco zbylo, mohli bychom jet na nějakou parádní dovolenou, podle vlastního výběru.“

„Společně?“ zasáhla sestra. „To jsi upad na hlavu, ne?“

„Ovšemže ne, každý by si vybral, co by mu vyhovovalo. Já bych třeba jel na cestu kolem světa. Jak znám tebe, ty by ses asi jen vyvalovala někde na pláži!“

„Blbečku!“

„Nebo by sis nakoupila hadříky na sebe, že?“ bratr se zašklebil a dal najevo, že jakýkoli sestřin výběr mu předem připadá nesmyslný. „A co ty, mami?“

„Blaze tomu, kdo nic nemá, nestará se, kam to scho-

vá!“ prohlásila rozvážně matka Kropáčková. „Já ostatně nemám na takovéhle hrátky čas!“

„Počkej, já to myslím vážně! Představ si, že ti na jednu spadlo do klína obrovské bohatství. Jak bys s ním naložila?“

Paní Kropáčková se rozhlédla po členech rodiny a vzdychla.

„K čemu to? Stejně budeme rádi, když nám to příští rok aspoň vyjde na slušné živobytí. Z těch růžových snů jsem dávno vyrostla!“

Petr Kropáček se jen zlehka usmál. Nedalo mu to.

„A co třeba bydlet někde na zámku?“

Reakce byla okamžitá.

„Ani náhodou, jsem ráda, když udržíme pořádek tady v bytě! Kdo by to uklízel! Podívejte se kolem sebe, každý nechá po sobě nepořádek, kam to padne, tam to leží! A ještě zámek! Víš, kolik by stálo ho udržovat? A v zimě vyhřát? Museli tam dřív zakoušet pěknou zimu!“

Bylo zřejmé, že zámkem se oslnit nedá.

„Jasně, máma má pravdu,“ přidala se dcera. „Já bych nechala zámek, ať tam je muzeum, ale koupila bych si jeden byt u moře, v teple. A třeba jeden v horách, co myslíš, Sašo?“

Přijal tuhle nabídku jako smír od sestry a hra se rozhořela nanovo.

„Beru. A docela by mi stačilo, kdyby to byl byt třeba na Mísečkách, nemusí to být rovnou v Alpách. Nebo bych bral Harrachov nebo Špindl.“

Paní Kropáčková se dívala z jednoho na druhého a vrtěla hlavou.

„Pořád jako děti! Jako děti! Kdy už dostanete rozum?“

„Kdo si hraje, nezlobí,“ konstatoval Saša, „a nikomu tím neublíží! Náhodou je to docela dobrá představa. Spíš škoda, že je to jen hra!“

Otec Kropáček vyčkal, až zmlknou, a pak dodal

vážným, téměř dramatickým hlasem: „Není to jen hra.“

Všichni se k němu mlčky otočili. Čekali vysvětlení.

„Stala se taková divná věc. Nějaká stará dáma, šlechtična z Rakouska, nám odkázala kus majetku. Za hodně milionů.“

„Odkázala? A proč?“

„Taky si kladu tuhle otázku.“

„Třeba jsi nějaký aristokratický levoboček a ani to nevíš!“ prohlásila dcera kousavě. „Máš modrou krev!“

Nemělo smysl dál jen tak planě diskutovat, Kropáček položil na stůl před nimi obsáhlý notářský zápis. Listy šly z ruky do ruky za naprostého ticha.

Po chvíli se dcera zvedla a přinesla tlustou encyklopedii.

„Hraběcí rod Tiefenfeldové. Majetek získali jako katolická šlechta po bitvě na Bílé hoře, kdy byl konfiskován majetek poražených stoupenců krále Friedricha Falckého, řečeného Zimní král... V průběhu krátké doby se stali v jižních Čechách jedním z nejsilnějších šlechtických rodů, nahromadili rozsáhlý majetek, několik zámků, dva hrady, především však nemovitosti, rozsáhlé pole, lesy a rybníky. Po roce 1945 byl majetek zabaven státem a Tiefenfeldové odešli do Rakouska. Při restitucích po roce 1989 se podařilo pozůstalým prokázat, že se za války nepřihlásili k Němcům, ale zůstali nadále Rakušany a pomáhali naopak českým rodinám odbojářů. Rozsáhlý majetek v Čechách jim byl tedy hned v první vlně restitucí vrácen...“

„Ukaž,“ bratr natáhl ruku a přisunul si těžký výtisk encyklopedie. Chvilí v ní podrobně sledoval řádku po řádce. „Jak se jmenuje ten zámek, co jsme zdědili?“

Otec nemusel hledat, název zámku se mu zaryl do paměti docela přesně.

„Těmín! Zámek Těmín u Písku...“

„Tady je!“ Syn držel prst na černobílém obrázku, který docela zřetelně představoval původně renesanční trojkřídlý zámček v rozsáhlém francouzském parku, v rokokové přestavbě.

„Potěš pánbůh,“ vzdychla matka Kropáčková, „třeba to ještě můžeme odmítnout!“

„A proč bys to odmítala,“ vyjela na ni dcera, „myslíš, že ti jen tak někdo něco dá? Ty by ses toho ve vši skromnosti zbavila?“

„Může nám to snad přinést štěstí?“

„Maminka myslí, že *dives aut iniquus aut iniqui heres...*“, zabručel otec.

„Tak to nám musíš přeložit!“

„Boháč je buď nepoctivec anebo nepoctivcův dědic...“

„Jistě, Tiefenfeldové to ukradli původně nějaké české šlechtě, která stála na nesprávné straně. Tak to v životě chodí. Teď je to jejich a nikdo se nebude ptát, jak k tomu přišli,“ usoudil syn Saša. „Bohatství přináší starosti, tak ať!“

„Mě by spíš zajímalo, proč nám to tak z ničeho nic ta hraběnka odkázala! Znali jste ji někdo?“ zeptala se Jiřina do rodinného pléna.

„Já ne,“ přiznal otec.

„Já vůbec ne,“ přidala se matka, „ani jsem nikdy neslyšela, že by takový rod u nás existoval!“

„Tak jak přišla zrovna na nás?“ Znělo to nevývratně logicky.

Petr Kropáček pokrčil rameny.

„Je tu někde kopie její závěti, můžeme se podívat.“ Když našel, co ve svazečku dokumentů hledal, začal číst.

„Můžeš nahlas a zřetelně?“ napomenul ho syn.

„...a zámek Těmín se vším, co k němu náleží, odkazují spisovateli Petru Kropáčkovi, ve smyslu *heres necessarius* a s vědomím *hereditas personam defuncti sustinet...*“

„Počkej, to nám musíš přeložit!“ přerušil ho syn.
„Tyhle středověké formulace nám jsou trochu cizí, chápeš?“

„No, to znamená, že jsem cizí dědic, prostě osoba, která nepatří k úzkému okruhu vlastních dědiců, a že dědictví je podmíněno, že podrží osobnost zemřelého. Z toho vyplývá, že když se dědic ujme pozůstatosti, je povinen plnit závazky zůstavitele.“

„Jaké závazky?“

„Že bude zámek sloužit dál, nikdo ho nezboří a nepostaví tam ani kasino, ani Lidla, ani jiné obchodní centrum...“

„Můžeš být konkrétnější? K čemu nás to zavazuje?“

„Tak poslouchej a nepřerušuj! ...ať zámek Těmín přináší zázemí spisovateli a jeho rodině a slouží jako inspirace k dalším knížkám pro děti, k jejich radosti, vzdělání a estetickému vnímání.“

„A další podmínky? To je všechno?“

„Ano, nic víc nepožaduje. Taky to nechápu... Do měsíce přijde soudní rozhodnutí o platnosti a do té doby o tom prosím vás nikde nemluvte!“

Ani tuto noc nespal Petr Kropáček klidně. Budil se často a vždy po nějakém divokém snu. Zdálo se mu, že byl na nějaké veliké jachtě, která plula po moři, přihnala se obrovská bouře, vlny si pohazovaly s lodí, jako by to byla dětská hračka, točila se mu hlava, zvracel a čekal, až se paluba rozlomí anebo ho nějaká silnější vlna smete dolů. A pak stál na strašně vysoké střeše moderního domu, foukal silný vítr a neúprosně jej hnál k okraji, kde bylo jen nízké zábradlí, sotva padesáticentimetrové, a on se neustále blížil...

Jak byl rád, když se konečně probudil, už se mu ani trochu nechtělo znovu pokračovat!

Ve sborovně byl toho dne první, uvařil si kávu a jen tak seděl a uvažoval. Kolegové se trousili po-

stupně a nikdo si ho nevšímal, každý si hleděl svého, jako obvykle.

„Co tak zasmušile,“ zeptala se kolegyně, která seděla vedle něho. „Nějaké problémy?“

Že by to na něm bylo vidět?

„Ale ne, jen jsem se tak zamyslel, víš. Co myslíš, je možné, že by se někdo tak zamiloval do uměleckého díla, že by odkázal autorovi celé jmění?“

„Samozřejmě,“ konstatovala okamžitě kolegyně, vyučující dějepis a estetiku. „Třeba v Praze je na Malém náměstí socha dívky, do které se zamiloval nějaký pražský měšťan a odkázal jí svůj dům! A kolikrát odkazují lidé svoje jmění svým mazlíčkům, psům nebo kočkám! I do obrazů se mohou zamilovat anebo do beletrie. Proč by ne! A proč tě to zajímá?“

„Jen mě to tak napadlo...“

„To víš, nás něco takového nepotká! My holt musíme pracovat!“

Zazvonilo a osazenstvo sborovny se postupně vydalo do tříd. I Petr Kropáček zamířil do ročníku, kde měl mít hodinu literatury. Podivný zážitek ze včerejška mu stále vrtal v hlavě, nedařilo se mu, aby sám sebe ujistil, že když se stávají i nejpodivnější a nečekané věci, ač jsou málo pravděpodobné, třeba že vyhraje v loterii, stejně i na někoho může dopadnout kus štěstí...

Připadal si, jako by na něho někdo vrhl tenounkou síť, a on všechno vnímal pod clonou jemného vlákna, jen rámcově a nejasně. Poslouchal, přednášel, ptal se. Ale zdálo se mu, že stojí za skleněnou stěnou, skrze niž nelze proniknout a uchopit, co je na druhé straně. Když se toho už chce zlehka dotknout, všechno se zase vzdálí anebo úplně zmizí. Připomínalo to něco mezi snem a opilostí.

Byl rád, když měl všechny hodiny za sebou. Uvědomoval si, že musí působit roztržitě, a obával se, že to na něm musí každý poznat.